

NÓGRÁDI PAP GYULÁNAK

Vásári lét csarnokából
Küldöm hozzád e levelet,
Bár mehetnék magam inkább,
Hova úgy hí a szeretet!
De jó volna járni-kelni
Ott a sziklás rengetegben,
Hol a lélek szárnya csattog
S dobog a szív erősebben!

Szeretném már hallani a
Rigó füttyét, a kakukszót,
Pásztortülök búgó hangját,
Bérci forrást, a morajlót,
Fürge mókust nézdegélni,
Hogy szökdécsel ágról-ágra...
Kiröppenne hamvaiból
Ifjúságom minden álma.

Szállna zengve, fényövezve...
Majd meg újra visszatérne,
Hírvirágnál, koszorúnál
Szebb a tölgyek lombfüzére!
S homlokomra ráborulván
Enyhe árnya dalos ágnak:
Tarka-barka dőreségit
Elfeledném a világnak.

Óh, te boldog, ki ölén vagy!
Ott egészen más világ van!
Őserőnek szűzisége
Leng az erdő illatában.
Templom az a vad rengeteg,
Zúgása meg szent imádság –
Közelebb van ott az isten,
Ottan lakik a szabadság!

...Megyek... megyek... nemsokára,
Jó barát, meglátogatlak!
Majd ha fecske, daru, gólya
Napkeletre vándorolnak.
Elvándorlok én is hozzád,
Szívednél fölmelegedni...
Sok bajomat majd az erdő
Lombjaival betemetni